

Հովհաննես Թումանյան

Փիսիկի գանգատը

Փիսիկը նըստել
Մի մութ անկյունում,
Ունքերը կիտել
Ու լաց է լինում:

Մոտիկ է գալիս
Մի ուրիշ կատու.
Ինչո՞ւ ես լալիս,
Ա՛յ փիսիկ ջան, դու...
Հապա ի՞նչ անեմ,

Որ լաց չըլինեմ.
Գանգատ է անում
Փիսուն տըխրադեմ:
Էն Համոն թաքուն
Մածունը կերավ,

Գընաց տատի մոտ
Ինձ վըրա դըրավ:
Հիմի տատիկի
Ետևից ընկած,
Ինձ են ման գալի

Մի-մի փետ առած
Էն քոքոք Սուրենն,
Անոն ու Մոսոն:
Ո՞ր է, ասում են,
Ո՞ր է գող Փիսոն,

Ա՛խ, թե մի գըտա՛նք,
Մածուն ցույց կըտա՛նք.
Էսպես բան սարքեց
Էն Համոն իմ դեմ.
Ի՞նչ անեմ հապա,

Որ լաց չըլինեմ...
Ու Փիսոն նըստել
Մի մութ անկյունում,
Ունքերը կիտել
Ու լաց է լինում:

1908